

Äfven jag har lugnt
Uppå tidens haf
Gladt och hoppfullt lekt.
Nu är lifvet tungt,
Nu är hoppet blekt,
Och jag lutar allt mer mot min graf.

Räds jag den? O, nej!
Tiden som en ström
llar rastlöst bort.
Lifvet är en dröm;
Men jag sörjer ej,
Att den drömmen var flyktig och kort.

Se, hur är från år
Blomstret uti skog
Dör för höstens vind.
Spörj mitt gråa hår,
Spörj min skrupna kind.
Om jag ännu ej sjelf lefvat nog.

Sorgen mig ej spart.
Som en oförrätt
Togs den af min själ.
Men jag insåg snart,
Da jag såg det rätt,
Att den endast var sänd till mitt väl.

Utaf glädjens stund,
Utaf lifvets frid
Har jag minnen än.
Dock ej *en* sekund
Af den flydda tid
Vill jag börda tillbaka igen.

Skön är solens brand,
Och dess ljus är kärt
I vårt skumma grus.
Bortom grafvens rand
Har min tro mig lärt,
Att det flammar ett skönare ljus.

